

Aggression som chance

Aggression er ikke kun negativt.

Det positive er kraften til at beslutte og handle - leve sit liv! Hvis vi ikke tør det, vender aggressionen indad og bliver til sygdom.

af Rüdiger Dahlke, dr.med.

I en tid, hvor krig igen accepteres som et middel til at gennemtrumfe offentlige magtinteresser, kan en overskrift som *Aggression som chance* virke provokerende. Naturligvis mener jeg det ikke bogstaveligt.

Det handler mere om at virkeliggøre de positive muligheder i krigsguden Mars's urprincip. Men der er næppe noget andet område, hvor vi har så vanskeligt ved at erkende de livsfremmende sider - individuelt som kollektivt.

Mens politikerne igen og igen lader situationer eskalere til krig, jager millioner af borgere deres immunsystem ud i bitter krig mod harmløse allergener som led i de stadigt tiltagende allergier.

Sammenhængen mellem krig i det ydre og sygdomsbilleder som infektioner og allergier i det indre bliver ud fra den spirituelle filosofis synspunkt gennemskuelig og en taknemlig tilgang til konfliktløsning på begge planer.

Fra Mars til Pluto

Vi har forsømt princippet *aggression som chance* så meget, at det i dag først og fremmest truer os med sine negative bivirkninger som krig og sygdom. Dette afskyelige ansigt af Marsprincippet vil vi ikke kendes ved, så vi fortrænger det igen og igen. Vi lukker øjnene for krigen og dens elendighed, og sygdomme og lidelser undertrykker vi så vidt muligt med lægevidenskabens medikamenter.

Om vi jager de ydre modstandere med antiterroristmidler eller de indre med antibiotika er i princippet det samme. Denne undertrykkelse kan aldrig føre til løsning af konflikter, men kun fortrænge dem, hvorefter de så igen dukker op - bare på et andet plan.

Overalt i verden - også i mikrokosmos i vores egen organisme - kan vi i dag se dette. Men en sådan konsekvent undertrykkelse lader aggressionen eskalere i skyggeområdet. Således lagrer aggressionsenergien sig som Plutos urprincip, en slags indadrettet Mars.

Hvor Marsprincippet forårsager eksplosion, tenderer det plutoniske til det modsatte: implosion. Hvor Mars retter aggressionen udad, satser Pluto på autoaggression. Fra et arketyrisk synspunkt hører Marsprincippet til yang - det mandlige - og Plutoprincippet til yin - det kvindelige.

Således oplever vi, hvordan tyngdepunktet i det generelle sygdomsbillede mere og mere forskubber sig fra infektioner til allergier, og hvordan gammeldags krige mere og mere udarter til borger-, guerilla- og terrorkrige. Sidstnævnte gør det traditionelle militær hjælpeløst, ligesom lægevidenskaben står afmægtig over for de udtalte autoaggressive sygdomme som allergier, gift og depressioner.

Førhen var de militære tropper så overlegne, at modstanderne måtte tænke nye tanker, og så tog de - vel intuitivt - tilflugt i Plutoprincippet, hvilket gjorde dem usynlige og "tilbageholdende".

På samme måde går det os i den indre krig mod infektionerne. Efterhånden som vi inden for antibiotika og antimykotika (svampemidler) har fundet bedre våben, har problemerne ændret sig. Bakterier og svampe har forandret sig i deres indre opbygning og er blevet multiresistente.

Og andre fjender er trådt ind på scenen, nemlig vira og i den senere tid prioner (proteiner, bl.a. involveret i kogalskab og Creutzfeldt-Jacob-sygdom).

Men frem for alt forskubber tyngdepunktet sig i retning af autoaggressioner. Vi ved i dag, at vi ved at give antibiotika i barnets første to leveår øger risikoen for allergi med mere end 50 %. Hvis sådanne tidlige behandlinger ikke indskrænkes til livstruende situationer, handler det mere om mis-handling i ordets egentlige betydning.

Og hvad alle de vaccinationer, der skal modvirke 5-6 sygdomme på én gang, udretter, kan næppe vurderes, for selvfølgelig bliver følgevirkningerne ikke undersøgt. Lægevidenskaben må frygte resultaterne og kan i hvert fald intet vinde.

Positiv aggression

Nu kan det bare ikke betale sig at projicere problemerne ud på andre - selvom det ville være lettere. Det handler meget mere om at påvise veje til en ny, dybere forståelse af aggression. Kun ved at gribe i egen barm får vi en virkelig chance for at ændre noget.

Lad os se på situationen for patienterne. Den, som undertrykker sine allergisymptomer med fx antihistamin og kortison, får ro i kort tid, men får senere betydelige problemer på grund af medicinens bivirkninger.

Den, der derimod løser sit aggressionsproblem, får ikke bare fred for symptomerne, men frisætter også al den energi, der er bundet i allergien, og kan udnytte den konstruktivt.

Foråret er den bedste tid til at lære de positive aspekter ved aggressionsprincippet at kende. Knopperne *sprænger* deres hylstre, safterne stiger og træerne *springer ud*. Salaten *skyder* endog, og ingen tager den det ilde op, selvom den dog er temmelig aggressiv. Hvem kan have ondt af, at millioner af aggressive kim gennemborer den uskyldige Moder Jord?

Hvis vi ikke lige er pollenallergikere, nyder vi forårets Marskræfter som et nyt års fødselsveer. Alt nyt behøver disse kræfter til at bryde igennem. Uden dem kan intet barn fødes og intet dyr se verdens lys. Mange erhverv, fx entreprenører, lever af Marsenergien og dens mod til at begynde på noget nyt.

Også advokater, hvis erhverv altid indebærer kamp, lever af denne energi, og tandlæger, som med spidse, skarpe og skærende "våben" arbejder i vores mund. Og det er naturligvis godt, når kirurgens nål kan stikke, og skalpellen er skarp. Alt andet ville forårsage mere smerte og dermed gøre Marsenergien endnu mindre acceptabel. For naturligvis hører smerter også til i Mars's domæne.

I sport afslører reporterens sprog, hvor meget aggressionsprincippet står i centrum. En god måljæger kaldes en *bomber*, der *angribes* og *forsvares*, og der sker rigeligt med

skader. Dét er ikke forbeholdt boksning, som næsten udelukkende lever på Marsenergier.

Den, der lever livet modigt - smeder mens jernet er varmt, tager fat og oplever modstand som velkomne udfordringer - har gode chancer for at profitere af Marsenergien og sætte sig igennem i livet. Intet taler imod hurtige reaktioner, raske beslutninger og modige skridt ind i nyt land.

Manglende Marsenergi kan være lammende - fx en eklatant mangel på nødvendige beslutninger og handlinger.

Kroppens tale

De uhyggeligt hurtigt tiltagende allergier tydeliggør overgangen fra krig til borgerkrig - fra Mars- til Plutoprincippet. Mens potentielt farlige mikroorganismer angribes af kroppens eget forsvar, målrettes kampen ved allergi mod de for det meste harmløse allergener, som kun er symbolsk farlige.

Her forårsages de største skader da heller ikke af den potentielle fjende, men af ens eget forsvar. Ens eget immunsystem truer med sin overdrevne reaktion hele systemet - sammenligneligt med en hær, der vender sig mod sit eget folk, så der bliver borgerkrig uden grund.

Ved astmatisk bronkitis gør ens egen reaktioner livet surt, truer det endog ofte. Hosten viser, at den angrebne vil "blæse omverden et stykke". Eksem og udslæt tydeliggør, at det også her drejer sig om at udtrykke sin aggression. Sygdom er et symbol - kroppen må altid træde til, når sjælen nægter opgøret med et tema.

Pollenallergikernes tilstoppede næser og rindende øjne viser, hvordan de ikke kan rumme de vitale forårskræfter, som også er klar til at vokse i deres indre. De lukker helt af over for det nye års fødsel og bekæmper det nye livs spydspidser - pollenkornene.

Den såkaldte høfeber retter sig imod naturens frugtbarhedssymbol og mere end antyder den angrebnes ubevidste aversion mod kønslivets dybder.

Intolerance over for modne frugter som fx jordbær viser lignende tendenser - symbolsk set. Og de mange dyrehårsallergikers kamp handler om den dyriske, erotiske virkning af pels. Hvis pelsfrakker virkelig handlede om varme, skulle man jo bære pelsen indad, sådan som eskimoerne gør.

Når Pluto ødelægger

Et trin opad i aggressionsprincippet er alle de autoaggressive sygdomme (det kalder lægevidenskaben dem også), hvor immunsystemet opfatter sin egen krop som fremmed og bekæmper den til døden. Her er Plutoprincippet helt i sit es - organismen ødelægger sig selv indefra og udad.

Lægernes hjælpeløshed ved sygdomsbillede som sklerose og gigt er sammenlignelig med politikernes ditto over for den aktuelle terrorisme.

Både lægeverdenen og den politiske sfære kunne have enormt gavn af en dybtgående forståelse af Mars- og Plutoprincipperne. Det er muligt at løse problemerne på højt plan, dvs. at finde løsninger, som tjener både Mars og Pluto.

I virkeligheden viser erfaringerne med "sygdom som symbol", at modtageligheden for infektioner aftager, når man

begynder at leve modigere og mere offensivt og at påtage sig sine livsopgaver.

At smede, mens jernet er varmt, og tage hånd om alle livets aspekter aflaster kroppen for "kontroverser" og "krige". Sjælen tager sig af denne opgave - går igen ind i "livskampen".

Den, der lever livet i alle dets facetter, er godt beskyttet mod virus og bakterier. Vi kan faktisk vælge, på hvilket plan vi vil behandle et problem: bevidstheds- eller kropsplanet. Det første kræver mod, det sidste bringer lidelse.

Ved plutoniske problemer bliver opgaven endnu mere udfordrende, for nu drejer det sig om radikale og grundlæggende forvandlinger - jf. de gamle begreber metamorfose eller metanoia (den dybeste anger). Det kan føre til forandringer som den, der gjorde kristenforfølgeren Paulus til den vigtigste udbreder af kristendommen.

Praksis med reinkarnationsterapi har i de sidste 20 år vist, at radikale forvandlinger vedrørende plutoniske problemer endog kan redde liv, fx for kræftpatienter.

Kræft har også med vores aggressionstema at gøre. I sit tidlige stadie er den aggressiv, angribende i Marsforstand; dernæst drejer den mere og mere selvødelæggende i retning af Plutoprincippet. Faren er, at kræftknuden til sidst dræber den krop, den selv lever i.

Har vi et valg?

Parallelerne til den ydre verdens situation er så tydelige, at politikerne kalder den nye terrorisme for en verdensepidemi og en verdenskræft. Principielt har de ret.

Bare ærgerligt, at de slet ikke vil forstå den fælles baggrund for begge problemer. For så ville det hurtigt stå klart for dem, hvad også lægerne (om end modvilligt) har måttet indse i de seneste årtier, og hvad de alternative behandlere længe har talt og handlet ud fra: Chancen ligger i langt højere grad i sanering af helheden end i kampen mod problemskaberne.

Således er det meget bedre at sætte kroppen i stand til selv at klare udfordringerne end at fjerne kampen fuldstændigt fra den. Det første styrker dens forsvar, det sidste svækker i længden og fører uvægerligt til endnu værre problemer.

Den, der indser aggressionens omfattende indflydelse på sundhedssituationen, erkender, at her ligger nøglen til de aktuelle problemer i vores verden.

Inden for lægeverdenen falder alle smerteproblemerne også i dette område, samt sygdomsbilleder som gigt og hyperaktivitet, der i stigende grad gør livet til et helvede for forældre, lærere og frem for alt børnene selv.

Aggressionsprincippet ses ved mange andre sygdomme. Således er det grundlæggende i spil ved alle akutte lidelser, ved feber og ved børnesygdomme med rødt udslæt.

At forstå aggression som en chance er ved alle disse sygdomme - og ved tilsvarende symptomer i den ydre verden - det bedste alternativ. Et valg har vi overhovedet ikke, vi kan ene og alene vælge planet.

Som alle arketyriske begreber har også aggressionen både mørke og lyse sider. Deri ligger chancen for erkendelse, chancen for et bedre liv.

Rüdiger Dahlke er læge, psykoterapeut og forfatter. Henv.:
Heil-Kunde-Institut Dahlke, Oberberg 92, A-8151 Hitzendorf,
tlf. +43 316 719 8885, www.dahlke.at.

Litteratur:

Aggression als Chance, Rüdiger Dahlke. Bertelsmann, 2006.